

Saruna

(Turpinājums no 3. lpp.)

paldies Dievam, jau bija ieguvuši pietiekami drošus pamatus, lai atšķirtu, kas saskan ar luteriskās baznīcas mācību un kas ne. Ar savu vēstuli vēlējamies vērst vadības uzmanību uz to, ka tādas lietas akadēmijā notiek. Kā gan lai uztver to, ka mācības iestādē, kura sagatavo nākamos mācītājus, atšķirīgi skaidro centrālos mācības jautājumus, piemēram, par attaisnošanu ticībā, par iedzimto grēku, par brīvo gribu u.c. Luterā Akadēmija nav laicīga augstskola, kurā būtu pieļaujama uzskatu dažādība. Luterā Akadēmija sagatavo mācītājus Evaņģēliski luteriskajai baznīcai, tāpēc tai būtu jāvadās pēc tiem pašiem principiem kā baznīcai – visa pamatā liekot Svētos Rakstus un luteriskās ticības apliecības. Nezinu, kā tas notika, taču vēl pirms vēstules iesniegšanas ziņas par to jau nonāca atklātībā un izraisīja lielu ažiotažu. Kad vēstule tika iesniegta un tika izskatīta akadēmijas vadības sēdē, toreizējais rektora p.i. Rolands Eimanis publiski paziņoja vadības lēmumu: mācītbspēku sēdē izvērtēt studentu iesniegtos jautājumus un sniegt minēto pasniedzēju rakstisku komentāru par tiem. Tad akadēmijas vadība nomainījās, un neviena no solītajām lietām līdz šai dienai nav īstenota. Tikai pēc vairākkārtīgas atgādināšanas jūnija vidū jaunais rektors Dr. V.Veinrihs sniedza savu rakstisko komentāru par notiekošo, kurā gan tikai daļēji atbildēja uz studentu jautājumiem.

Nevaru apgalvot, ka tieši šo notikumu dēļ netieku ordinēts, bet kaut kādu fonu, manuprāt, tas veidoja. Un "rekomendāciju" ordinācijas komisijai bija rakstījis arī viens no pasniedzējiem, kas bija pieminēts studentu parakstītajā vēstulē. Nesaprotami ir arī tas, ka atteikumā mani ordinēt tika minēti divi pavisam dažādi, bet oficiāli izteikti iemesli. Pirmais – ordinācijas komisijai esot šķitis, ka ordinācijas eksāmena laikā es neesot bijis pietiekami atklāts. Kādos jautājumos – to es līdz šim vēl neesmu uzzinājis. Laikam jau šķitumu skaidri nav iespējams formulēt. Cits iemesls minēts oficiālajā izrakstā no Garīgo darbinieku eksaminācijas komisijas protokola – ka ar mani gan viss būtu kārtībā, taču man "pirms ordinācijas saņemšanas ir nepieciešams kalpošanas laiks LELB draudzē un mācītāja vadībā, kas atšķirtos no līdzšinējās pieredzes, bet palīdzētu kandidāta garīgai un harmoniskai formācijai". Citiem vārdiem sakot, līdz šim

Anna (gandrīz 16), Betija (5), Dāvids (3) un Daniels (oktobrī svinēs 1 gadiņu.)

esmu kalpojis ne pie tā mācītāja un ne tajā draudzē. Pēdējo mēnešu notikumu gaismā – spriedze ap studentu vēstuli, Aleksandra Bites un vēl divu pasniedzēju atlaišana no Luterā Akadēmijas, notikumi

Sinodē utt. – šāds iemesls izklausās vairāk kā atruna.

Tagad LELB uzdevumā vairākas svētdienas esmu kalpojis dievkalpojumos citās draudzēs. Ciešs kontakts ir izveidojies ar Daugavgrīvas Balto draudzi, viņi pat ir izteikuši vēlmi, lai prāvests mani norīkotu pastāvīgā kalpošanā viņu draudzē. Šobrīd ir neiespējami pateikt, kā lietas kārtosies turpmāk. Zinu tikai to, ka Dieva redzējums atšķiras no mūsējā un – par laimi! – visas lietas ir Viņa rokās, nevis mūsējās. Šobrīd es stāvu un gaidu, kā Aleksandrs jokodams sacīja, kuras durvis atvērsies, pa tām tad arī mēģināšu iet. Varbūt tās būs tālākas teoloģijas studijas, varbūt kas cits. Ja esi atsaucies Dieva aicinājumam, tad nevari uz nākotni lūkoties ar saviem iepriekšpieņēmumiem – tā var iznākt smagi vilties, jo mēs nezinām Viņa plānus. Katra uzdevums ir palikt uzticamam tajā vietā, kurā esi aicināts, un rezultāts lai paliek Dieva rokās. Cilvēki pasaulē rezultātu parasti mēra progresā, pieaugumā, efektivitātē, un tas diemžēl ienāk arī baznīcā. Bet Dieva uzdevums baznīcai ir: pareizi un skaidri sludināt Dieva vārdus un pārvaldīt Sakramentus.

Un no Dieva namturiem galvenokārt tiek prasīts, lai tie būtu uzticami. Tā arī es cenšos dzīvot pašātvībā, ka rezultāts ir Dieva ziņā. ܩܕܝܫܐ

**LATVIJAS EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS
BIKERU DRAUDZĒ****Dievkalpojumi**

Svētdienās 10:00
Otrdienās 7:00

Katehēzes

Pirmdienās 18:00
Sestdienās 9:00
Sestdienās 10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās 18:00
Sestdienās 11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmdienās 17:00–18:00
Trešdienās 17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 7702517, 7537229, 29172798

BIKERU DRAUDZES AVĪZE**Redakcija:**

Biķemiekū 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Biķeru evaņģēliski luteriskā draudze

BIKERU DRAUDZES AVĪZE**Nr. 6 (22)****2007. gada septembris****Mācekļa ceļš****Guntars Baikovs**

"Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus." (Jņ. 8:3—32)

Mēs vērojam ciklus savā dzīvē; diena nomaina nakti, nedēļa seko nedēļai, gads gadam. Šķiet, viss šajā pasaulē iet pa riņķi. Tā arī kopš seniem laikiem visās kultūrās, kuru ticība nebija balstīta Trīsvienīgā Dieva atklāsmē, tika uzskatīts, ka laiks rit cikliski. It kā tam nebūtu nedz sākuma, nedz beigu.

Vienīgi patiesā Dieva atklāsme rāda, ka visam ir savs sākums un savas beigas, arī laikam. 1. Moz. 1:5 lasām, kā Dievs radīja laiku, savukārt Atkl. 10:7 mums atklāj, ka ar Kristus otro atnākšanu laika vairs nebūs. Pēc Dieva nodoma laiks un viss, kas tajā ir, virzās uz kādu noteiktu mērķi. Arī mēs esam daļa no šīs virzības. Mēs ienākam pasaulē, dienu pēc dienas aizvadām savas dzīves un noliktajā laikā no šīs pasaules tiekam aizsaukti. Agrāk vai vēlāk katrs no mums saskaras ar grūtajiem jautājumiem: kāpēc es esmu šeit, ar kādu mērķi Dievs mani te ir nolīcis, uz kurieni ved šīs dzīves ceļš, kas man tajā būtu jāiemācās?

Kāds paziņa man stāstīja atgadījumu no savas pasniedzēja prakses. Viņš bija uzaicināts nolasīt lekciju auditorijai, kuras lielākā daļa bija vismaz ar maģistra grādu. Lekcijas iesākumā viņš bija uzdevis vienkāršu jautājumu: "Kādēļ jūs mācāties?" – "Kā kādēļ! Lai paaugstinātu kvalifikāciju, lai labāk spētu konkurēt darba tirgū, lai varētu nodrošināt pārtikušu dzīvi..."

Mans paziņa cerēja, ka vismaz kāds sniegs atbildi: "...lai izprastu pasauli, lai izzinātu patiesību" vai ko tml. Bet nē, šādas atbildes nebija.

Visi minētie mācīšanās iemesli jau paši par sevi ir labi. Šķiet, pasaule nekad vēl nav bijusi tik izglītota un tik alkstoša mācīties kā šodien. Un tajā pašā laikā, šķiet, tā nekad nav bijusi tik kurla dzirdēt patiesību un tik kūtra to meklēt. Cik savādi – jo vairāk pasaule mācās, jo mazāk tai rūp patiesība! Apustulis Pāvils, Gara vadīts lūkodamies nākotnē, jau pirms gandrīz 2000 gadiem

rakstīja šādus vārdus: "Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs [tādi]..., kas vienmēr mācās un nekad nevar nonākt pie patiesības atziņas." (2.Tim. 3:1, 2, 7)

Izšķirīgais jautājums ir: ko mēs vēlamies mācīties un ar kādu mērķi? Ja domājam, ka atrodamies šeit, lai iemantotu un izbaidītu pēc iespējas vairāk pasaules labumu, ja ticam, ka mūsu ceļš griežas laika ritenī, kas nekad nebeidzas un nekur neved, tad mums, protams, jāmacās šo pasauli izmantot savā labā. Savukārt, ja atzīstam, ka laiks virzās uz savu piepildījumu, ka gan mūsu katra, gan visas pasaules dienas tiek skaitītas un to atliek arvien mazāk, ka mums jāgatavojas sastapties ar mūžības realitāti, – tad mūsu mācīšanās uzdevums ir pavisam cits.

Kristus runā par to, kā mums kļūt par Viņa mācekļiem un kāds ir mūsu mācīšanās mērķis. Mēs esam patiesi Kristus mācekļi,

ja paliekam Viņa vārdos. Tad mēs atzīsim patiesību, un tā darīs mūs brīvus. Šī mācīšanās nav tāda pati kā pasaules gudrību mācīšanās. Jo vispirms jau šī mācīšanās nav mūsu izvēle, bet gan Dieva izredzēšanas jautājums. Kristū Dievs "mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā mīlestībā. Pēc Savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis, ka mums būs Viņa bērniem būt caur Jēzu Kristu" (Ef. 1:4–5). Tātad nevis mūsu lēmums kļūt par Kristus mācekļiem, bet gan Dieva labais prāts uz mums, Viņa bērniem, iedibina šīs mācīšanās aizsākumu un nosaka tās mērķi.

Vēl vairāk. Dievs ne tikai iedibina šo mācīšanos, bet arī dara mūs spējīgus šo mācīšanās ceļu uzņemties. Ja pirms Dieva aicinājuma mēs bijām "miruši savos pārkāpumos un grēkos.. pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos" (Ef. 2:1–2), tad tagad Dievs pats caur Evaņģēlija pasludinājumu un Svēto Kristību "mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis Sava mīļā Dēla valstībā" (Kol. 1:13). Tā mēs esam darīti par Kristus mācekļiem. Taču arī pats mācīšanās process ir īpašs, jo mūsu skolotājs ir Dievs Svētais Gars, kuru Tēvs ir sūtījis Jēzus vārdā un kurš, kā Jēzus saka, "jums visu esmu sacījis" (Jņ. 14:26).

".. visu mācīs un atgādinās.."; ".. ja jūs paliekat Manos vārdos.." – no šiem un daudziem līdzīgiem Rakstu izteikumiem mēs redzam, ka vārds ir noteicošais Kristus mācekļu ceļā. Ar vārdu Dievs mūs aicina un apgaismo, ticībā uztur, stiprina un vada uz mūsu ceļa galamērķi – mūžīgo dzīvību. Mēs neesam nosprauduši mācekļu ceļa mērķi, mēs arī nespējam paši ar savu prātu Dieva lietas aptvert; šajā ceļā mēs pastāvam no Kristus žēlastības. Tomēr, ja paliekam kā Viņa mācekļi Viņa vārdos, tos uzklausat, lasot un pārdomājot, tad arī mūsu Kungs un Pestītājs mūsos piepilda savu apsolījumu: vada mūs patiesībā un dara mūs brīvus no grēka, nāves un velna, un dod mums Dieva balvu – mūžīgo dzīvību. Āmen.

Kristības, iesvētības

Laikā no maija līdz augustam notikuši vairāki kristību un iesvētību dievkalpojumi. Tika kristīti arī 12 bērni, no tiem septiņi jaundzimušie.

2007. gada 13. maijā tika kristīts
Miķelis Siliņš

2007. gada 3. jūnijā
Nikola Paula Urbāne, Raimonds Smiltiņš

9. jūnijā kristīts **Renārs Grasis**

1. jūlijā kristīts **Niks Petjukevičs**
iesvētīti
Brigita Petjukeviča, Kristīne Pastare
Dace Miķelsone, Anda Sproģe
Māris Lazdāns, Mārtiņš Vilčinskis
Mareks Ježaks

8. jūlijā kristīta **Marta Moora**

22. jūlijā
kristīta un iesvētīta **Zane Verovkina**
kristīta **Ance Šneiderē**

29. jūlijā kristīts **Viesturs Fenogenovs**

5. augustā
kristīts un iesvētīts **Armands Reiers**
iesvētīti **Ilmārs Beikmanis, Linda Reiere**

26. augustā
Loete Laura Meldere, Šarlote Skopāne
Undīne Znotiņa, Anna Asare

Ances Šneideres kristības

Laulības

Šovasar notikuši arī vairāki laulību dievkalpojumi:

9. jūnijā tika salaulāti Ivars Kokins un Inese Kažociņa

16. jūnijā – Agris Markss un Anīta Gedra

4. augustā – Mareks Ježaks un Dace Miķelsone
un Emīls Gusarovs un Dace Ostrovska

25. augustā – Mārtiņš Vilčinskis un Kristīne Pastare

28. jūlijā mūsu dievnāmā tika iesvētīta arī Ulda un Ingas Kašu laulība, kas noslēgta 2005. gadā dzimtsarakstu nodaļā.

“Priecājies par savu sev jau jaunībā izraudzīto sievu!” (Sal. pam. 5: 18)
“Baudi šo dzīvi ar savu mīļoto sievu visās tajās ātri zūdošās dzīves dienās.” (Sal. māc. 9:9)

Ļoti svarīgi, lai tie ir cilvēki ar tādu pašu ticību un kristīgo pārliecību kā mēs. Pirms mēs paši tikām vesti pie ticības, zinājam, ka krustvecākus parasti izvēlas radu starpā, bet mēs negribējām, ka krustvecāki ir tikai tāpēc, ka tā vajag, vai tādi, kas ar konfekšu tūtām apdāvina bērnu dzimšanas dienā vai Ziemsvētkos un Lieldienās. Mēs ļoti vēlamies, lai krustvecāki varētu savu pienākumu pildīt tā, kā to saprotam mēs, proti, – palīdzēt vecākiem kristīgi audzināt bērnu. Kādreiz ir dzirdēts sakām: kristīsim bērnu tad, kad viņš pats to vēlēties un spēš izprast Kristību nozīmi. Bet mūsu draudzē tas ir mācīts citādi: jo ātrāk bērniņš tiek kristīts, jo labāk, tāpēc bija tikai saprotami, ka krustvecākus meklējam savā draudzē. Gribējām, lai Miķelim ir tie paši krustvecāki, kas Ansim (lai bērni, ja kas notiek, paliek vienā ģimenē), tomēr iznāca citādi. Abiem maniem bērniem ir kopīga krustmāte – mana māsa Ilze, un vēl Miķelim ir krustvecāki Madars un Ieva Kalniņi. Par to mēs ļoti priecājamies, pamazām satuvināties, un esam sapratuši, ka viss ir noticis pareizi.

No Anša krustvecākiem – Ulda un Ievas Šneideriem – esam daudz mācījušies, viņi ir atraišījuši mūsos tās lietas, no kurām iepriekš varbūt esam kautrējušies, piemēram, lūgšanu pie galda. Man ir svarīgi, lai krustvecāki palīdz ar kristīgu padomu, audzināšanu ikdienā, lai viņiem pašiem ir kristīga dzīve. Ir par maz, ja cilvēks tikai nāk svētdienās uz dievkalpojumu, bet pats tā nedzīvo. Svētdienas, protams, ir ļoti svarīgas, bet vēl jau ir visa dzīve, katra diena. Un mēs kopā ar krustvecākiem saviem bērniem gribam iemācīt to dzīvot kā kristiešiem. [20]

Dace un Emīls Gusarovi

Draudzes dzīve

Turpinājumā un papildinājumā...

Laila Čakare

Ko te vēl piebilst? Vai to, ka laiks Apšuciemā kļuva ar katru dienu labāks un ūdens jūrā ar katru dienu siltāks? Līdzīgi bija arī pirms gada, bet, šķiet, par tradīciju te runāt vēl pārāgi. Pieaugušo ļaužu nometnē saradās jo dienas jo vairāk. Arī viesi no Nurnes draudzes mūs apciemoja. Un Bībeles stundas turpināja notikt ik dienas. Mūsu mācītāja Aleksandra stāstītais par to, kas ir Bībeles kanons, cik senī ir Jaunās Derības manuskripti, kas pašā Bībelē teikts par tās pierakstīšanu, dažam bija atklājums, citam labs un svētīgs zināšanu atsvaidzinājums. Tāpat tika

Liekam galvas kopā un... atbildam

Draudzes vēsture

Relikviju atgriešanās

Aleksandrs Bite

Šovasar, 24. jūlijā, īsi pēc pārnākšanas mājās no otrdienas rīta dievkalpojuma atskanēja telefona zvans. Kāds vīrietis gribēja pēc iespējas ātrāk satikt mācītāju, esot kāda visai steidzama darīšana. Neko darīt, bija vien jādodas atpakaļ uz baznīcu.

Pie dievnama mani sagaidīja cienījama izskata sirms kungs ar kādu nesamo rokā. Aicināju iekšā un lūdzu izstāstīt savu vajadzību. Un atnācējs iesāka kādu neparastu stāstu.

1967. gada nogalē viņš, vēl pusaugu puika būdams, mācījies Rīgas Daiļamatniecības vidusskolā. Skolā pakļūdušas valodas, ka esot tāda pamesta Biķeru baznīca, kurā, kā daži stāstot, varot dabūt visādas interesantas lietas. Kopā ar draugiem esot sarunājuši kādu nakti pamesto baznīcu apciemot. Neko jaunu neesot domājuši, viss šķitis tik romantiski; tikai vēlāk stāstītājam radusies vainas apziņa, ka nodarījums bijis ļauns un nekrietns.

Naktī izrāpušies pa kopmītnes logu un

pārrunāta vienmēr aktuālā tēma par divām galvenajām Bībeles mācībām – Bauslību un Evaņģēliju –, un viens vakars ārpus kārtas tika veltīts tam, lai noskaidrotu visu par purgatoriju (tad nu tie, kas tur bija, tagad zina).

Ne vien garīgā, bet arī miesīgā barība bija laba un sātīga. Varbūt tieši tāpēc bija gādāts par to, lai brīvā brīdī varētu kājas izlocīt. Dažus deju soļus mums ierādīja Lita Geide un Guntis Cepurnieks. Kas zina, vai bez šāda treniņa mēs spētu sasniegt galamērķi piektdienas vakara pārgājienā. Bet mērķis bija tā vērts! Tomēr, lai līdz tam nokļūtu, bija jātiek galā ar dažādiem uzdevumiem un jāpārvar daži šķēršļi. Jautājumi par Svētajiem Rakstiem pat neizrādījās pats grūtākais, jo par gandrīz nepārvaramu šķērslī dažam kļuva melleņu lauki abpus taciņai (kā gan latvietis varētu atstāt mantu, turklāt ēdamu, mežā!).

Ceļa galā aicinoši mirdzēja no pašu gatavotajiem luktuŗīšiem izlikts krusts. Pie tā jūras malā tika noturēts šīs nometnes pēdējais vakara svētbūris. Vai tāpēc, ka pēdējais, vai tāpēc, ka jūras krastā, bet Dieva vārds lasījumā un lūgšanā šķita īpaši uzrunājošs. Arī turpat nometnē gatavotās kartītes, kuras tika dāvinātas ikvienam tās dalībniekam, bija mīļš un jauks pārsteigums.

Sestdienas rītā mazliet netradicionāla

Gaidot pārējās komandas no melleņu laukiem

Bībeles stunda par psalmiem – ar muzikāliem iestarpinājumiem. Pēc tam lielā kravāšanās un nokļūdušo mantu meklēšana. Kad arī tā bija galā un istabas sakārtotas, vēl pāris stundas varēja atlicināt jūrai. Tik siltai un rāmi čalojošai, ka negribējās no tās aiziet. Vien mierinājums, ka Apšuciems gaidīs mūs atkal pēc gada. [20]

gribējis nozagtās – kā pats saka – “relikvijas” atnest, taču sākumā pietrūcis dūšas, bet vēlāk piemirsies. Tikai pavisam nesen meita šīs mantas atkal esot pamanījusi un mudinājusi beidzot taču nest tās atpakaļ uz baznīcu.

Viena lieta gan pie visiem šiem notikumiem bijusi laba – dievnāmā nozagtās mantas vienmēr esot nākušas prātā un darījušas sirdi nemierīgu. Gribot negribot nācies domāt arī par Dievu. Tā visa ģimene neparastā kārtā tikusi atgriezta pie Dieva: sākumā meita, tad arī viņš pats – pēc kādiem kapu svētkiem, kuros mācītājs runājis par elli. Tagad nu jau piecus gadus esot aktīvs draudzes loceklis un kalpojot savā draudzē par pērminderi.

Lūk, kā pēc četrdesmit gadiem no dievnama aizklīdušās lietas atgriezušās atpakaļ, savu nolaupītāju palīdzēdamas atgriezt uz Dieva ceļiem.

Abi svečturi un vecā Bībele ir interesanti arī vēl kādā citā ziņā. Gravējums uz viena no svečturiem un ieraksts Bībelē liecina, ka tos draudzei dāvinājušas jauniešu konfirmandu grupas savā iesvētību dienā, – tolaik acīmredzot bijusi tāda tradīcija. [20]

devušies uz Biķeru baznīcu. Dievnāmā iekāpuši pa logu – nekādas restes tolaik logiem priekšā vēl neesot bijušas, tāpēc iekšā tikuši pavisam viegli – un meklējuši kādas noderīgas mantas. Pats esot paņēmis no baznīcas divus svečturus un kādu vecu Bībeli.

To sacījis, stāstītājs ņem ārā no savas nešļavas pieminētās mantas. Sen jau esot

Šo reizīti tā nu sanāca, ka es, Laila Čakare, mūsu draudzes ģimeņu saietā ierados tikai uz otro pusīti, proti, no ceturtdienas līdz sestdienai. Savukārt Guntars Baikovs tur bija un pārdomās par Dieva vārdu ar jums dalījās no pirmdienas līdz trešdienas pusdienai. Tad nu arī savas pārdomas par pašu saietu nolēmām sadalīt, un vispirms vārds tiek dots Guntaram.

Svēto Rakstu aizsākumus meklējot jeb Sinajs 2007

Guntars Baikovs

Pirmdienas rīts. Pulkstenis rāda 9.00. Pie debesīm redzami pelēki mākoņi, kuri brīžiem atļaujas nerātņi izbērt uz zemi lietus lāses. Taču tās īsti netiek pat pamanītas; piekalnē pie Biķeru baznīcas valda visnotaļ rošīgs noskaņojums. Draudzes locekļi kuplā pulkā gatavojas doties uz ikgadējo draudzes vasaras nometni Apšuciemā. Somas, kastes, grozi un maiši – viss tiek rūpīgi ievietots autobusā. Pēc Dieva svētības un pasargājuma izlūgšanās visi nometnieki dodas ceļā.

Citu draudžu locekļi nereti ir pauduši savu izbrīnu par mūsu draudzes kuplo bērnu un jauniešu pulciņu. Viņiem vajadzēja būt klāt šajā rītā; tad viņi gūtu drošu pārliecību, ka mūsu draudzes vidējais vecums nav lielāks par gadiem 15–16. Vai varbūt atziņu, ka tieši jaunā paaudze ir visaktīvākie Dieva vārdu klausītāji, vai varbūt – vēl kādu citu atziņu...

Gribētos jau tulkot laika zīmes. Gan tās, kas pie debesīm, gan tās, kas tepat mūsu vidū. Kāpēc debesis raud? Vai tāpēc, ka tik maz pieaugušo draudzes locekļu pošas uz nometni? Un kāpēc tik maz pieaugušo draudzes locekļu pošas uz nometni? Vai

Nometnes pēdējā dienā. Šķiet, atkal jaunās paaudzes pārsvars

tāpēc, ka debesis raud? Lai nu paliek, ar minēšanu pie skaidrības netikt.

Ar dažādiem transportiem, pa dažādiem ceļiem gandrīz vienlaikus visi ierodamies Apšuciemā. Debesis nemainīgi ietur no rīta uzņemto pelēki miklo toni. Bet – ja mirkli padomā – bez ūdens nebūtu dzīvības virs zemes, tāpat kā bez Dieva vārda nebūtu mūžīgās dzīvības. Saule parasti patīk labāk nekā lietuss, bet tieši lietuss dod spēku augt un pieņemties spēkā. Tāpat ir daudzas lietas, kuras ir interesantākas nekā Dieva vārdu klausīšanās, tomēr tikai tā dod mums spēku iemantot un saglabāt ticību un caur to arī dzīvību mūžībā. Varbūt Dievs ar lietu mudināja mūs uz cītīgām Dieva vārdu studijām? Bet varbūt vienkārši veldzēja zemi...

Brīdis gultasvietu sadalei un līdzpaņemto mantu izkrāmēšanai, un Biķeru draudze jau pulcējas uz nometnes pirmo svētbrīdi. Nometne ir sākusies.

Katrs rīts, kā jau tas gadu gaitā kļuvis par tradīciju, sākas ar rīta rosmi pie ūdeņiem. Un kā jau tas iepriekšējās gados bija atrasts par labu, arī šajā gadā katru dienu divas 1 ½ stundu garas lekcijas tika atvēlētas garīgās barības uzņemšanai. Protams, mēs aizvien dzīvojam šajā pasaulē, tādēļ miesa tika barota divreiz

biežāk. Paldies gādīgajām rokām, kuras čakli sarūpēja mums cienastu! Arī brīvā laika nometnē bija atliku likām, varējām to pavadīt gan saturīgās pārrunās un sadraudzībā, gan atpūšoties jūras krastā. (Dažiem nometniekiem – par skumdinājumu nometnes rīkotājiem – pat nācās izdomāt visai neparastas nodarbes, lai aizpildītu savu brīvo laiku. Padomājiem par Salamana vārdiem: "Kas pārmācību pieņem, ir ceļā uz dzīvību, bet, kas neievēro brīdinājumu, tas maldās." [Sal.pam. 10:17])

Šī gada nometnes tēma bija "Bībele – Svētie Raksti". Varētu sacīt, ka pēc visa katehisma secīgas pārrunāšanas iepriekšējos gados šī gada nometnes tēma bija atgriezies pie paša sākuma, pie mācības par Svētajiem Rakstiem. Svarīgi saprast, ka iesākumā uz tēviem runātie Dieva vārdi un mums pieejamie Svētie Raksti ir viens un tas pats dzīvais un spēcīgais Dieva vārds (1.Jņ. 1:3–5). Atšķiras tikai tā saņemšanas veids: iesākumā – pasludinājumā, vēlāk – Rakstos. 2500 gadus Dieva vārda vēsts netika pierakstīta, jo tās saglabāšanu nodrošināja pirmo paaudžu lielais mūža ilgums. Kad cilvēka mūžs saruka, Dievs pats uzsāka Savu vārdu pierakstīšanu Sinaja kalnā (2.Moz 24:12 un 32:15–16). Turpmāk, Dieva pavēlēti, to darīja Viņa kalpi.

Visi Svētie Raksti ir Dieva *iedvesti*, tas ir – katrs vārds, kuru pravieši un apustuļi pēc Dieva pavēles un Svētā Gara vadībā pierakstījuši, ir patiesi Dieva paša sacīts (2.Tim 3:16). Tās attiecas uz valodām, kurās Svētie Raksti ir pierakstīti, proti, senbreju un aramiešu Vecās Derības grāmatām un sengrieķu Jaunās Derības grāmatām. Dievs darbojas caur vārdu, ar Evaņģēlija pasludinājumu pulcinādams savus izredzētos. Tieši tādēļ Dieva vārds, kuru mēs esam saņēmuši Svētajos Rakstos, ir gan Kristus Baznīcas cēlējs, gan uzturētājs, gan norma un likums visos jautājumos, par kuriem tas runā. Nav augstākas autoritātes par Svētajiem Rakstiem – ne baznīcas lēmumi, ne cilvēku gudrība. Turklāt Svētie Raksti mums vienkārši un skaidri (Ps. 19:8) sniedz pilnīgi visu informāciju, kāda nepieciešama mūžīgās dzīvības iegūšanai (Jņ. 20:31).

Pateicība Dievam, mūsu draudzei ir dāvāts laiks un iespēja uzklaut Dieva vārdus ne tikai draudzes namā, bet arī sadraudzībā vasaras nometnē. Mūsu laiks iztek, un mēs nezinām, cik daudz tā vēl atlicis. Steigsimies iegūt no tā, kas mums dots. "Krājiet sev mantas debesis, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog." (Mt. 6:20)

Rezultāts ir Dieva ziņā

Eva Lūse

Šogad Luterā Akadēmijas pastorālo nodaļu beidza mūsu draudzes evaņģēlists Guntars Baikovs. Lai gan mācībās viņš bija sekmīgs, vasaras vidū mūs visus pārsteidza nepatīkama ziņa, ka Guntars pagaidām vēl netiks ordinēts. Tāpēc mūsu saruna notiek gan par pašu mācību laiku, gan arī par iemesliem, kāpēc uz vismaz gadu ir atlikta viņa ordinēšana.

Četrus gadus darbdienu vakarus tu pavadīji mācībās Luterā Akadēmijā. Kāds tev ir bijis šis laiks?

Mūsu ģimenei tas ir bijis brīnišķīgs laiks – pilns ieguvumu un atziņu. Esam nostiprinājušies pārliecībā, ka Dieva domas un plāni ļoti atšķiras no mūsu domām un plāniem. Kad mūsu draudzes mācītājs Aleksandrs Bite aicināja mani uzsākt mācības, man un manai sievai Janai bija apmēram trīs nedēļu ilgs pārdomu laiks. Nevarējām izšķirties, ko darīt, līdz virsroku guva pārliecība, ka Dievs izsaka savu aicinājumu caur cilvēkiem, proti – ne jau cilvēks (šajā gadījumā mācītājs) ir tas, kas aicina, bet gan Dievs pats. Tomēr izšķiršanos grūtāku darīja arī tas, ka iepriekš biju vairākas vietas mācīties, bet studijas nebiju pabeidzis, tāpēc, domājot par savu tā laika vieglprātību, baidījies, vai drīkstu šādu atbildību uzņemties.

Mācības Luterā Akadēmijā atšķiras no visām citām, jo tā bija atbildība Dieva priekšā. Tu to nedari sevis dēļ, bet gan kā tāds, kas aicināts kalpot. Sākumā mēs gribējām uz gadu mācības atlikt, jo tobrīd gaidījām mūsu meitiņu Betiju; domājām: lai meitiņa paaugas, tad būs vieglāk mācīties. Kad tomēr nolēmām, ka jāsāk mācīties tūdaļ, izrādījās, ka iestāšanās laiks jau nokavēts, tā ka mācības tik un tā uz gadu nācās atlikt. Tā nu sanāca, ka mācības sākām ar vienu mazo ģimenē, bet beidzām ar trijiem.

Uzsākot studijas, biju diezgan skeptiski noskaņots – šaubījies, vai varēšu četrus gadus mācīties, jo nezināju, kā visas lietas kārtosies. Bet nu varu teikt, ka šajā laikā pats pieredzēju, kā Dievs palīdz īstenot to, ko Viņš pats ir uzticējis. Brīnumainā kārtā viss nokārtojās tā, ka mācībām varēju veltīt ļoti daudz laika, jo Dievs (un arī mana sieva Jana) kārtoja visu mūsu sadzīvi. Esmu sapratis: ja tu seko Dieva aicinājumam, tad ļoti redzamā veidā izpaužas apsolījums par dienišķo maizi. Dievs aicina vispirms tiekties pēc Debesu valstības, tad visas pārējās lietas tiek piemestas. Tagad, izvērtējot teoloģijas studijās pavadītos gadus, mēs varam būt ļoti liecinieki šai patiesībai.

Jana, Guntars un Nero

Visu mācību laiku man ļoti ir palīdzējusi mana sieva Jana. Ja nebūtu ģimenes atbalsta, tad diez vai es būtu varējis mācīties. Visu laiku man ir bijusi tāda pleca sajūta. Tad, kad biju vairāk sanācis, Jana vienmēr mani uzmundrināja. Par to esmu viņai ļoti, ļoti pateicīgs. No malas raugoties, kāds varētu jautāt: "Kā gan var mācīties, ja ir ģimene un mazi bērni?" Bet mūsu gadījumā bija tieši otrādi; nevaru iedomāties, kā būtu varējis studēt bez savu mīļo atbalsta. Luterā Akadēmijas bijušais rektors doktors Reinhards Slenczka bieži studentiem atgādināja, ka Kristus ir Kungs pār visu – arī pār laiku. Ja tu seko Kristus aicinājumam, tad visas citas lietas sakārtosies, arī laiks tiks pastiepts, ja tas būs nepieciešams Dieva gribas īstenošanai. Viņš arī sacīja, ka visas mācītāju problēmas ir ticības problēmas, citu nemaz neesot. Ja tu uzticies Kristum, palaujies un seko aicinājumam, tad visas ikdienas grūtības ar Dievapalīgu tiks risinātas.

Viens no taviem pasniedzējiem bija arī mūsu draudzes mācītājs Aleksandrs Bite. Draudzē mēs zinām viņu kā mācītāju, bet kā tu raksturotu viņu kā pasniedzēju?

Aleksandrs man ļoti daudz palīdzēja mācību laikā. Varētu pat teikt, ka man atšķirībā no citiem studentiem bija liela privilēģija – pašam savs personīgs skolotājs, kurš man palīdzēja nonākt pie skaidrākas lietu izpratnes, tāpēc man varētu būt pagrūti viņu vērtēt objektīvi. Bet, atsaucoties uz citu studentu sacīto, varu teikt, ka viņš kā pasniedzējs bija un

paliks mīlēts un cienīts, ar ļoti lielu autoritāti studentu vidū, un tas ir vairāku iemeslu dēļ. Vispirms jau viņa attieksmes dēļ pret mācāmajiem priekšmetiem: Aleksandrs lekcijās nekad nav pasniedzis sevi, proti, savas zināšanas un pieredzi, bet gan ar lielu bijību un pazemību nesis un mācījis Dieva vārdu un Dieva vārda pareizu izpratni un uzsvēris, ka mums Dieva dotās dāvanas jāuzlūko kā lieli dārgumi. Otrkārt, Aleksandrs ir svētīts ar apbrīnojamu zināšanu krājumu. Dažkārt, kad studenti ir uzdevuši āķīgus jautājumus – arī citu pasniedzēju klātbūtnē –, Aleksandrs parasti bija tas, kuram tika deleģēta atbildes sniegšana. Un studenti augstu novērtē, ka pasniedzējs var ne tikai sagatavot lekciju par noteiktu tēmu, bet arī ir gatavs izsmeloši atbildēt uz strīdīgiem un mulsinošiem jautājumiem. Treškārt, attieksme pret studentiem. Viena lieta ir pazemība un bijība Dieva priekšā, cita – cieņa un atbildība pret katru, kuru viņš ir mācījis, saredzot aiz katra studenta nevis vienkārši lekcijas klausītāju, bet Dieva izredzētus un aicinātus ļaudis. Vēl jāpiemin, ka arī bijušais rektors doktors R.Slenczka uzskatīja, ka Aleksandrs ir labākais Latvijas teologs.

Daudzus Luterā Akadēmijas pasniedzējus gribu atcerēties ar lielu cieņu un pateicību, īpaši jau mūsu sarunā vairākkārt pieminēto bijušo rektoru R. Slenczku. Mācīties no tāda izcila teologa un brīnišķīga cilvēka – tas ir liels ieguvums.

Studentu ierasti vērtē pēc viņa sekmēm. Kādas bija tavējās?

Es negribētu salīdzināt savas sekmes ar citu studentu sekmēm – vai manas atzīmes bija labākas vai sliktākas. Ar Dieva svētību rezultāts ir bijis gana labs, bet tikai tāpēc, ka man bija iespēja mācībām veltīt daudz laika. Par diplomdarbu saņēmu vērtējumu "10", tas ir, – augstāko iespējamo. Ko tur slēpt – biju priedīgs!

Kāpēc tad tu tomēr netiec ordinēts par mācītāju?

Varu izteikt tikai savu redzējumu. Pieņemu, ka citu LELB darbinieku viedoklis varētu būt atšķirīgs. Domāju, ka viss sākās apmēram pirms pusgada, kad desmit Luterā Akadēmijas studenti (viņu skaitā arī es) parakstīja vēstuli akadēmijas vadībai, kurā bija paustas bažas par divu pasniedzēju nostāju būtiskos mācības jautājumos. Īpaši jau viens no pasniedzējiem lekcijās klāstīja savus uzskatus, kas radikāli atšķīrās ne vien no citu pasniedzēju nostājas, bet arī no mūsu baznīcas mācību normējošiem pamatiem – Svētajiem Rakstiem un luteriskajām ticības apliecībām. Ja viens pasniedzējs izsaka citādu ticības pārliecību nekā visa pārējā akadēmija, tas rada apmulsumu. Studenti,

(Turpinājums 8. lpp.)

